

Tăcerea merilor

Doina Bezea

Sub verdele spuzit de sărbătoare,
cu ochii plini de roua primăverii,
îngrop pocalul sub căderi de soare,
să nu mai plângă niciodată merii!

Cu pași de promoroacă ning copacii,
cerșind veciei clipe de-nchinare,
poștași grăbiți își umplu-n fugă sacii,
cărând țărâna trupului ce moare!

Mirese-aruncă peste tot buchete,
din florile ce-au împletit cununa,
lumina le dansează blând prin plete,
tot așteptând să înflorească luna!

Oftează pe sub ramuri goale merii,
privind cum li se scurge lin destinul,
fecioarele se-nchină-n pragul serii,
prin mănăstiri de lut și-ngroapă chinul!

Zadarnic dor ascund în brațe merii,
buchete mari de flori se scurg tăcute,
un clopot odihnește-n buza serii,
tacit acord plângând petale mute!